Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

24. veebruar 2022*

Apellatsioonkaebus – Dumping – Brasiiliast, Iraanist, Venemaalt, Serbiast ja Ukrainast pärit rauast, legeerimata terasest või muust legeerterasest kuumvaltsitud lehttoodete import – Menetluse lõpetamine Serbiast pärit impordi suhtes – Kahju tuvastamine – Rohkem kui ühest riigist pärit impordi mõju kumulatiivne hindamine – Määrus (EL) 2016/1036 – Artikli 3 lõige 4 – Menetluse lõpetamine ilma meetmeid võtmata – Artikli 9 lõige 2 – Impordi „tähtsusetu“ maht – Miinimumkünnis – Euroopa Komisjoni kaalutlusõigus

Kohtuasjas C-226/20 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 29. mail 2020 esitatud apellatsioonkaebus,

Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL, asukoht Brüssel (Belgia), esindajad: *avocats* J. Killick ja G. Forwood,

apellant,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: T. Maxian Rusche ja A. Demeneix, hiljem T. Maxian Rusche ja G. Luengo,

kostja esimeses kohtuastmes,

HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade, asukoht Belgrad (Serbia), esindaja: *avocat* R. Luff,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: kolmanda koja president K. Jürimäe neljanda koja presidendi ülesannetes (ettekandja), kohtunikud S. Rodin ja N. Piçarra,

kohtujurist: G. Pitruzzella,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 2. septembri 2021. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL (edaspidi „Eurofer") palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 12. märtsi 2020. aasta otsus kohtuasjas Eurofer *vs.* komisjon (T-835/17, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus", EU:T:2020:96), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema hagi nõudega tühistada osaliselt komisjoni 5. oktoobri 2017. aasta rakendusmäärus (EL) 2017/1795, millega kehtestatakse Brasiiliast, Iraanist, Ukrainast ja Venemaalt pärit teatavate rauast, legeerimata terasest või muust legeerterasest kuumvaltsitud lehttoodete impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ja lõpetatakse uurimine Serbiast pärit teatavate rauast, legeerimata terasest või muust legeerterasest kuumvaltsitud lehttoodete impordi suhtes (ELT 2017, L 258, lk 24; edaspidi „vaidlusalune määrus").

Õiguslik raamistik

2 Põhikohtuasjas kõne all olevate asjaolude asetleidmise ajal reguleeris Euroopa Liidu poolt dumpinguvastaste meetmete kohaldamist nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51, parandus ELT 2016, L 44, lk 20) (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. jaanuari 2014. aasta määrusega (EL) nr 37/2014 (ELT 2014, L 18, lk 1)) (edaspidi „määrus nr 1225/2009").

3 Vaidlusaluse määruse vastuvõtmise ajal olid liidu dumpinguvastaste meetmete vastuvõtmist reguleerivad normid ette nähtud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määruses (EL) 2016/1036 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT 2016, L 176, lk 21). See määrus jõustus artikli 25 esimese lõigu kohaselt 20. juulil 2016. Vastavalt artikli 24 esimesele lõigule tunnistati selle määrusega kehtetuks määrus nr 1225/2009.

4 Kuna ühelt poolt on käesoleva asja puhul määruse nr 1225/2009 ja määruse 2016/1036 asjakohased materiaalõiguslikud sätted ühtelangevad ning teiselt poolt on vaidlustatud kohtuotsuses ja käesolevas apellatsioonkaebuses viidatud üksnes viimati nimetatud määruse sätetele, on asjakohane uurida apellatsioonkaebuse väiteid määruse 2016/1036 sätete alusel, ilma et see mõjutaks määruse nr 1225/2009 ja määruse 2016/1036 *ratione temporis* kohaldamist käesolevas asjas.

5 Määruse 2016/1036 põhjenduses 16, millega võeti sisuliselt üle määruse 1225/2009 põhjenduse 15 sisu, on sätestatud:

„Uurimine või menetlus tuleks lõpetada, kui dumping on minimaalne või kahju tähtsusetu, ning on asjakohane määratleda kõnealused olukorrad. Kui tuleb kehtestada meetmed, on vaja sätestada uurimise lõpetamine ja täpsustada, et meetmed oleksid väiksemad kui dumpingumarginaal, kui selline väiksem summa kõrvaldab kahju, samuti on vaja määratleda meetod meetmete taseme arvutamiseks väljavõttelise uuringu puhul."

6 Määruse 2016/1036 artikli 3 „Kahju tuvastamine“, millega võeti sisuliselt üle määruse nr 1225/2009 artikli 3 sätted, lõigetes 3 ja 4 on sätestatud:

„3. Dumpinguhinnaga impordi mahu asjus pööratakse tähelepanu sellele, kas dumpinguhinnaga import on absoluutnäitajate poolest või liidu tootmis- või tarbimisnäitajate suhtes oluliselt suurenenud. Dumpinguhinnaga impordi mõju suhtes hindadele pööratakse tähelepanu sellele, kas dumpinguhinnaga impordi mõjul on toimunud oluline hinna allalöömine võrreldes liidu tootmisharu samasuguse toote hinnaga või kas sellise impordi mõjul hinnad muidu oluliselt langevad või takistatakse olulisel määral hinnatõuse, mis muidu aset leiaksid. Otsustamisel ei tarvitse saada määravaks üks või mitu loetletud tegureist.

4. Kui dumpinguvastast uurimist kohaldatakse samaaegselt toote impordi suhtes, mis pärineb rohkem kui ühest riigist, hinnatakse sellise impordi mõju kumulatiivselt ainult sel juhul, kui on kindlaks tehtud, et:

a) igast riigist pärineva impordi puhul määratud dumpingumarginaal on suurem artikli 9 lõikes 3 määratud miinimumtasemest ning igast kõnesolevast riigist pärit impordi maht ei ole tähtsusetu ning

b) impordi mõju kumulatiivne hindamine on importtoodete vahelise konkurentsi tingimusi ning importtoodete ja samasuguste liidu toodete vahelise konkurentsi tingimusi arvesse võttes asjakohane.“

7 Määruse 2016/1036 artikli 5 „Menetluse algatamine“, millega võeti sisuliselt üle määruse 1225/2009 artikli 5 sätted, lõikes 7 on sätestatud:

„Otsuses uurimise algatamise või algatamata jätmise kohta käsitletakse samaaegselt tõendeid dumpingu ja kahju kohta. Kaebus lükatakse tagasi, kui ei ole piisavalt tõendeid dumpingu ega kahju kohta, mis kõnealusel juhul õigustaksid juhtumi menetlemist. Menetlust ei algatata riikide vastu, mille impordi turuosa moodustab alla 1%, välja arvatud juhul, kui nende riikide arvele ühtekokku langeb vähemalt 3% liidu tarbimisest.“

8 Määruse (EL) 2016/1036 artikli 9, millega võeti sisuliselt üle määruse nr 1225/2009 artikli 9 sätted, lõigetes 1–3 on sätestatud:

„1. Kui kaebus võetakse tagasi, võib menetluse lõpetada, kui see ei ole vastuolus liidu huvidega.

2. Kui kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta, siis uurimine või menetlus lõpetatakse. Komisjon lõpetab uurimise kooskõlas artikli 15 lõikes 3 osutatud kontrollimenetlusega.

3. Artikli 5 lõike 9 kohaselt algatatud menetluse puhul loetakse kahju tavaliselt tühiseks, kui asjaomane import on väiksem artikli 5 lõikes 7 sätestatud mahtudest. Kõnealune menetlus tuleb kohe lõpetada, kui on kindlaks tehtud, et dumpingumarginaal, väljendatuna protsendina ekspordihinnast, on väiksem kui 2%, tingimusel et üksnes uurimine tuleb lõpetada kui üksikeksportijate marginaal on alla 2% ja et menetlust kohaldatakse nende suhtes edasi ning neid võidakse uuesti uurida asjaomase riigi suhtes artikli 11 kohaselt läbiviidava läbivaatamise käigus.“

9 Määruse 2016/1036 artikli 20 lõiked 1 ja 2, millega võeti sisuliselt üle määruse nr 1225/2009 artikli 20 lõiked 1 ja 2, on järgmised:

„1. Kaebuse esitajad, importijad, eksportijad ja neid esindavad ühendused ning ekspordiriigi esindajad võivad taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutlustega seotud üksikasjade avalikustamist, mille alusel ajutised meetmed kehtestati. Avalikustamise taotlus esitatakse kirjalikult kohe pärast ajutiste meetmete kehtestamist ning avalikustamine toimub kirjalikult nii kiiresti kui võimalik.

2. Lõikes 1 nimetatud isikud võivad taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutluste lõplikku avalikustamist, mille alusel kavatsetakse soovitada lõplike meetmete kehtestamist või uurimise või menetluse lõpetamist ilma meetmeid kehtestamata, kusjuures erilist tähelepanu pööratakse selliste faktide ja kaalutluste avalikustamisele, mis erinevad ajutiste meetmete puhul kasutatutest.“

Vaidluse taust

10 Vaidluse taust on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–12. Käesolevat juhtumit puudutavas osas võib need kokku võtta järgmiselt.

11 Pärast seda, kui Eurofer oli 23. mail 2016 esitanud kaebuse, algatas komisjon dumpinguvastase uurimise seoses teatavate Brasiiliast, Iraanist, Venemaalt, Serbiast ja Ukrainast pärit, rauast, legeerimata terasest või muust legeerterasest kuumvaltsitud lehttoodete impordiga Euroopa Liitu.

12 7. juulil 2016 avaldas komisjon vastavalt määrusele nr 1225/2009 teate dumpinguvastase menetluse algatamise kohta seoses kõnealuse impordiga (ELT 2016, C 246, lk 7).

13 Dumpingu ja kahju uurimine hõlmas ajavahemikku 1. juulist 2015 kuni 30. juunini 2016 (edaspidi „uurimisperiood“). Kahju hindamise seisukohalt oluliste suundumuste uurimine hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist 2013 kuni uurimisperioodi lõpuni.

14 Käesoleva kohtuotsuse punktis 12 osutatud uurimise algatamise teates märkis komisjon, et tõenäoliselt kasutab ta huvitatud isikute puhul väljavõttelist uuringut vastavalt määruse nr 1225/2009 asjakohastele sätetele. Lõplikku valimisse hõlmati huvitatud isikute hulgast kuus liidu tootjat, kes asusid viies eri liikmesriigis ja kelle toodang moodustas üle 45% liidu toodangust, nimelt:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Saksamaa),

– Tata Steel IJmuiden BV (Velsen-Noord, Madalmaad),

– Tata Steel UK Limited (Port Talbot, Lõuna-Wales, Ühendkuningriik),

– ArcelorMittal Méditerranée SAS (Fos-sur-Mer, Prantsusmaa),

– ArcelorMittal Atlantique Et Lorraine (Dunkerque, Prantsusmaa) ja

– ArcelorMittal España SA (Gozón, Hispaania).

15 Asjaomaste tootjate valdustesse tehti määruse 2016/1036 artikli 16 kohased kontrollkäigud.

16 Komisjon teavitas 4. aprillil 2017 teabedokumendis (edaspidi „teabedokument“) kõiki huvitatud isikuid, et ta jätkab uurimist, kehtestamata asjaomastest riikidest pärit vaatlusaluse toote liitu importimise suhtes ajutisi meetmeid. See dokument sisaldas olulisi fakte ja kaalutlusi, mille põhjal otsustas komisjon jätkata uurimist ajutisi meetmeid kehtestamata. Teabedokumendi edastamise järel esitasid huvitatud isikud kirjalikku teavet, tehes kirjalikke märkusi avalikustatud teabe ja järelduste kohta. Ärakuulamist taotlenud huvitatud isikutele võimaldati ka ärakuulamine.

17 Euroferi ärakuulamine kaubandusmenetlustes ärakuulamise eest vastutava ametniku juuresolekul toimus 4. mail 2017. Teine Euroferi ärakuulamine toimus 8. juunil 2017.

18 Ajavahemikul 29. maist kuni 9. juunini 2017 tehti viis täiendavat kontrollkäiku järgmiste huvitatud isikute liidus asuvatesse valdustesse:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg) (liidu tootja),

– HUS Ltd (Plovdiv, Bulgaaria) (kasutaja, kes kuulub kuumvaltsitud lehttoodete impordi konsortsiumi nimega „Consortium for Imports of hot-rolled flats“),

– Technotubi SpA (Alfianello, Itaalia) (kasutaja, kes kuulub eelmises taandes osutatud konsortsiumi),

– üks Itaalia kasutaja, kes ei kuulu konsortsiumi ja kes taotles anonüümsust, ning

– Eurofer.

19 17. juuli 2017. aasta lõpliku avalikustamise (edaspidi „lõplik avalikustamine“) järel toimus 27. juulil 2017 veel üks hageja ärakuulamine kaubandusmenetlustes ärakuulamise eest vastutava ametniku juuresolekul.

20 Pärast ühe Iraani eksportiva tootja ärakuulamist 3. augustil 2017 tegi komisjon dumpingu ja sellel põhinevate arvutuste ümberarvutuse. Pooltele teatati sellest läbivaatamisest 4. augusti 2017. aasta täiendava lõpliku avalikustamise raames.

21 Komisjon võttis 5. oktoobril 2017 vastu vaidlusaluse määruse.

22 Vaidlusaluse määruse artiklis 2 on sätestatud, et „[d]umpinguvastane menetlus, mis hõlmab Serbiast pärit vaatlusaluse toote importi liitu, lõpetatakse vastavalt [määruse 2016/1036] artikli 9 lõikele 2“.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

23 29. detsembril 2017 Üldkohtu kantseleisse esitatud hagiavaldusega esitas Eurofer hagi nõudega tühistada vaidlusalune määrus osaliselt.

24 17. aprillil 2018 Üldkohtu kantseleisse esitatud menetlusdokumendiga taotles HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (edaspidi „HBIS Serbia“) luba astuda Üldkohtu menetlusse komisjoni nõuete toetuseks. Üldkohtu kaheksanda koja president andis selleks menetlusse astumiseks loa 12. juuli 2018. aasta määrusega. Esimeses kohtuastmes esitatud hagis sisalduvaid teatavaid andmeid käsitleti HBIS Serbia jaoks konfidentsiaalsena.

25 Eurofer esitas oma hagi toetuseks kolm väidet. Esimese väite kohaselt tehti ilmne hindamisviga ja rikuti õigusnormi sellega, et komisjon otsustas jätta kumuleerimata Serbia impordi vastavalt määruse 2016/1036 artikli 3 lõikele 4. Teise väite kohaselt tehti ilmne hindamisviga ja rikuti õigusnormi sellega, et komisjoni hinnangul ei olnud „vaja“ ette näha kaitsemeetmeid Serbia Vabariigi vastu ja seda isegi kumuleerimata alusel. Kolmanda väite kohaselt rikuti nimetatud määruse artikli 20 lõiget 2, Euroferi õigust teabele ja tema kaitseõigusi ning samuti Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 41 tagatud õigust heale haldusele, kuna komisjon keeldus talle edastamast Serbia eksportijat puudutavaid andmeid hinna allalöömise ja turuhinnast madalama hinnaga müümise kohta.

26 Mis puudutab hagi vastuvõetavust, siis komisjoni argumentidele, millega viimane vaidlustas hagi vastuvõetavuse, vastas Üldkohus viitega Euroopa Kohtu praktikale, mis tuleneb eelkõige 26. veebruari 2002. aasta otsusest kohtuasjas nõukogu *vs.* Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118, punktid 51 ja 52) ja mille kohaselt on liidu kohtul õigus hinnata, kas õiglase õigusemõistmise kaalutlusel võib ta hagi põhikohtuasjas sisulistel põhjustel rahuldamata jätta, ilma et ta peaks enne otsustama selle vastuvõetavuse üle, ning leidis, et käesoleval juhul oli põhjendatud hagi sisuline läbivaatamine ilma selle vastuvõetavuse üle otsustamata.

27 Sisulises osas lükkas Üldkohus tagasi Euroferi argumendid seoses määruse 2016/1036 artikli 3 lõikes 4 sätestatud teise tingimusega, mis puudutab impordimahu tähtsusetust. Kuna selles sättes sätestatud tingimused on kumulatiivsed, lükkas Üldkohus tühistamisnõude esimese väite tervikuna tagasi.

28 Teise tühistamisväite kohta leidis Üldkohus, et Eurofer ei ole tõendanud, et komisjon ületas endal määruse 2016/1036 artikli 9 lõike 2 kohaldamisel oleva kaalutlusõiguse piire. Üldkohus lükkas põhjendamatuse tõttu tagasi etteheite, et Serbiast pärit importi uuriti pealiskaudselt ja osaliselt, ning seega teise väite tervikuna.

29 Kolmanda tühistamisväite osas leidis Üldkohus, et vastavalt määruse 2016/1036 artikli 20 lõikele 2 teavitati Euroferi olulistest faktidest ja kaalutlustest, mille alusel kavatseti soovitada lõpetada menetlus Serbiast pärit impordi suhtes ilma meetmeid kehtestamata, tal oli sisuliselt võimalus esitada oma seisukoht ja seega käesoleva juhtumi puhul tema kaitseõigusi ei rikutud. Lisaks lükkas ta tagasi Euroferi argumendi, mis tugines analoogiale konkurentsiõiguse valdkonna kohtupraktikaga. Peale selle leidis Üldkohus, et nagu nähtub teise väite analüüsist, uuris komisjon kõiki asjasse puutuvaid asjaolusid ja seega ei rikkunud hea halduse põhimõtet. Seega lükkas ta kolmanda tühistamisväite tagasi.

30 Vaidlustatud kohtuotsusega jättis Üldkohus Euroferi hagi tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

31 Apellatsioonkaebuses palub Eurofer Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– tühistada vaidlusaluse määruse artikkel 2;

– teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtusse ja

– mõista komisjonilt ja HBIS Serbialt välja kohtukulud esimeses kohtuastmes ja apellatsiooniastmes.

32 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja tunnistada esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetamatuks;

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

– mõista Euroferilt välja kohtukulud esimeses kohtuastmes ja apellatsiooniastmes.

33 HBIS palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

– mõista Euroferilt välja HBIS Serbia kohtukulud esimeses kohtuastmes ja apellatsiooniastmes.

34 Euroopa Kohtu presidendi 2. septembri 2020. aasta määrusega Eurofer *vs*. komisjon (C-226/20 P, ei avaldata, EU:C:2020:669) rahuldati Euroferi taotlus, et Euroopa Kohus käsitleks HBIS Serbia suhtes konfidentsiaalsena Euroferi apellatsioonkaebuse lisas A.4 esitatud teavet, mis on sama kui Euroferi esimeses kohtuastmes esitatud hagi lisas olev teave, mida juba käsitleti konfidentsiaalsena kohtuasjas, milles tehti vaidlustatud kohtuotsus.

Apellatsioonkaebus

35 Eurofer esitab oma apellatsioonkaebuse toetuseks neli väidet. Esimese väite kohaselt rikkus Üldkohus õigusnormi, tõlgendades määruse 2016/1036 artikli 3 lõiget 4 nii, et komisjonil on kaalutlusõigus lugeda „tähtsusetuks“ import, mille turuosa ületab 1%. Teise väite kohaselt on tehtud ilmseid hindamisvigu ja rikutud õigusnormi seoses hinnanguga, et Serbiast pärit „impordi maht“ oli „tähtsusetu“ nimetatud määruse artikli 3 lõike 4 tähenduses. Kolmanda väite kohaselt on tehtud ilmne hindamisviga ja rikutud õigusnormi järeldusega, et „kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta“ nimetatud määruse artikli 9 lõike 2 tähenduses. Neljanda väite kohaselt rikkus Üldkohus õigusnormi, otsustades, et komisjon ei pidanud talle edastama andmeid hinna allalöömise ja turuhinnast madalama hinnaga müümise kohta.

Esimene väide

Poolte argumendid

36 Euroferi esimese väite kohaselt rikkus Üldkohus õigusnormi, tõlgendades määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a ja artikli 5 lõiget 7 nii, et komisjonil on kaalutlusõigus lugeda import, mille turuosa ületab 1%, „tähtsusetuks“ selle määruse artikli 3 lõike 4 punkti a tähenduses. Selles väites on viidatud vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 67, 68, 73, 74 ja 78–80.

37 Esiteks, Euroferi väitel kinnitab Üldkohtu praktika, mis tuleneb 25. jaanuari 2017. aasta otsusest Rusal Armenal *vs*. nõukogu (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, punktid 101–105), et määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkt a ja artikli 5 lõige 7 täiendavad vastastikku teineteist. Seega

tuleks vastavalt kõnealuse määruse artikli 3 lõike 4 õigele tõlgendusele kohaldada kõnealuse määruse artikli 5 lõikes 7 sätestatud 1% künnist siduvana, kui hinnatakse seda, kas impordimaht on kõnealuse määruse artikli 3 lõike 4 tähenduses „tähtsusetu“. Seda tõlgendust toetab komisjoni otsustuspraktika, millele Üldkohus viitab eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73 ja 74, ning komisjoni 21. septembri 2000. aasta selgitav märkus Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) dumpinguvastase praktika komiteele (rakendamise ajutine töörühm), millele on viidatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 37 ja mis kajastab „komisjoni parimat liidu õiguse tõlgendust“.

38 Teiseks ei ole Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 65–68 ja 79 esitanud ühtegi veenvat põhjendust oma tõlgenduse toetuseks. Nimelt ei tähenda määruse 2016/1036 artikli 3 lõikes 4 artikli 5 lõikele 7 sõnaselge viite puudumine, et neil sätetel puudub koostoime. Ka ei piisa asjaolust, et nimetatud määruse artikli 5 lõiget 7 kohaldatakse uurimise algatamise etapis, samas kui määruse artikli 3 lõiget 4 kohaldatakse uurimise enda etapis, et põhjendada nende kahe sätte järjepidevast tõlgendamisest loobumist. Selles küsimuses oleks loogiline kohaldada menetluse mõlemas etapis samu eeskirju, nagu seda tehakse sama määruse muude sätete puhul. Lisaks ei ole ulatuslik kaalutlusõigus, mis komisjonil on ühise kaubanduspoliitika küsimustes, asjakohane selle kindlaksmääramisel, kas teatavast riigist pärit impordi maht ületab 1% künnise, kuna sellele küsimusele saab vastata vaid kas jaatavalt või eitavalt. Samuti ei ole määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 tõlgendamisel asjakohased näited, millele Üldkohus tugines vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79 ja mis puudutavad importi, mille turuosa ületab 1%.

39 Kolmandaks on Euroopa Kohtu tõlgendus vastuolus õiguskindluse põhimõttega, kuna see tõlgendus põhjustab ebakindlust ka selles, kas nimetatud määruse artikli 5 lõikes 7 sätestatud 3% künnist tuleb analoogia alusel kohaldada nii uurimise algatamise kui ka uurimise enda etapis. Samamoodi võib Euroopa Kohtu selle tõlgenduse tagajärg, et kõnealuse määruse artikli 5 lõige 7 võib anda suuniseid sama määruse artikli 3 lõike 4 tõlgendamiseks, ilma et seda sätet käsitataks siduvat künnist kehtestavana, olla õiguskindluse puudumine ja see kujutab endast dumpingujuhtumites poliitilise surve avaldamise vahendit. Sellise tõlgenduse kohaselt on komisjonil ulatuslik kaalutlusõigus, mille kohtulik kontroll on pealiskaudne.

40 Komisjon väidab teise võimalusena, et see väide ei saa olla edukas ja igal juhul ei ole see põhjendatud.

41 HBIS Serbia väidab, et see väide ei ole põhjendatud.

Euroopa Kohtu hinnang

42 Kõigepealt tuleb tagasi lükata komisjoni argument, et käesolev väide ei saa olla edukas. Kuigi asjaomases väites on viidatud eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 67, 68, 73, 74 ja 78–80, nähtub Euroferi argumentidest, mis on esitatud selle väite toetuseks, et tegelikult on väite eesmärk vaidlustada kõik asjaomase kohtuotsuse põhjendused, millega Üldkohus lükkas tagasi esimese tühistamisväite selles osas, mis puudutab määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punktis a sätestatud impordi mahu „tähtsusetuse“ tingimust.

43 Sisuliselt väidab Eurofer, et Üldkohus on tuginenud nimetatud määruse artikli 3 lõike 4 ja artikli 5 lõike 7 väärale tõlgendusele, sest need sätted ei anna komisjonile mingit kaalutlusõigust lugeda artikli 3 lõike 4 punkti a tähenduses „tähtsusetuks“ Serbiast pärit import niivõrd, kuivõrd selle maht ületab 1%.

44 Seoses sellega on paslik meenutada, et määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 kohaselt võib siis, kui dumpinguvastast uurimist kohaldatakse samal ajal toote rohkem kui ühest riigist pärineva impordi suhtes, sellise impordi mõju hinnata kumulatiivselt ainult sel juhul, kui esiteks on kindlaks tehtud, et igast riigist pärit impordi puhul määratud dumpingumarginaal on suurem artikli 9 lõikes 3 määratletud miinimumtasemest ning igast kõnesolevast riigist pärit impordi maht ei ole tähtsusetu, ning teiseks on impordi mõju kumulatiivne hindamine importtoodetevahelise konkurentsi tingimusi ning importtoodete ja samasuguste ühenduse toodete vahelise konkurentsi tingimusi arvesse võttes asjakohane.

45 Nagu Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 51 õigesti märkinud, on kõnealuse määruse artikli 3 lõikes 4 sisuliselt sätestatud kolm tingimust, et kumulatiivselt võiks hinnata rohkem kui ühest riigist pärit importi, mille suhtes on samal ajal algatatud dumpinguvastane uurimine, ning sellise hindamise välistamiseks piisab, kui üks neist kolmest tingimusest ei ole täidetud.

46 Käesoleval juhul on kõne all ainult teine neist tingimustest, nimelt see, mis puudutab impordi mahu tähtsusetust.

47 Esimesena nähtub juba määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a sõnastusest, et see säte ei viita seoses selle tingimusega nimetatud määruse artikli 5 lõikele 7 ega ühelegi muule selle määruse sättele.

48 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63 on õigesti märkinud, puudub erinevalt määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a esimesest osast, milles esimene dumpingumarginaali puudutav tingimus on täpselt määratletud viitega kõnealuse määruse artikli 9 lõikes 3 osutatud miinimumtasemele, kõnealuse määruse artikli 3 lõike 4 punkti a teises osas selline viide ja nõutud on üksnes, et igast kõnesolevast riigist pärit impordi maht ei oleks „tähtsusetu“, seda mõistet täpselt määratlemata.

49 Sellest järeldub, et kuna määruse 2016/1036 artikli 5 lõikes 7 sätestatud 1% künnisele ei ole sõnaselgelt viidatud, ei ole liidu seadusandja ette näinud nõuet, et kõnealuse määruse artikli 3 lõike 4 punktis a sätestatud teise tingimuse kohaldamisel tuleb impordi „tähtsusetust“ tingimata hinnata selle künnise alusel.

50 Teisena tuleb märkida, et määruse 2016/1036 artikli 3 lõikega 4 ja artikli 5 lõikega 7 taotletakse selles määruses ette nähtud menetluse raames erinevaid eesmärke.

51 Üldkohus on sellega seoses vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66 õigesti leidnud, et selle määruse artikli 5 lõige 7 puudutab teist uurimise etappi kui see, mida reguleerib määruse artikli 3 lõige 4.

52 Nimelt ei algatata määruse 2016/1036 artikli 5 lõike 7 kohaselt dumpinguvastast menetlust, kui kõnealuses sättes ette nähtud 1% künnis on saavutamata. Sellest järeldub, et see säte käsitleb uurimise algatamisele eelnevat etappi.

53 Kõnealuse määruse artikli 3 lõige 4 käsitleb seevastu importi, mille suhtes on juba algatatud uurimine, mida viib läbi komisjon pärast menetluse algatamist vastavalt kõnealuse määruse artikli 6 lõikele 1.

54 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 52 märkis, ei saa selles kontekstis välistada, et selle määruse artikli 5 lõikes 7 sätestatud 1% künnist võib artikli 3 lõike 4 punktis a ette nähtud impordi mahu „tähtsusetuse“ puudumise kontrollimisel võtta arvesse soovitusliku künnisena, kuid see ei saa siiski olla kohustuslik künnis, mille ületamise korral tuleb teha järeldus, et teatavast kolmandast riigist pärit impordi maht „ei ole tähtsusetu“ viimati nimetatud sätte tähenduses.

55 Kolmandana on see, kuidas Üldkohus on tõlgendanud määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a, kooskõlas Euroopa Kohtu kohtupraktika kohaselt liidu institutsioonidel ühise kaubanduspoliitika ja eelkõige kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas oleva ulatusliku kaalutlusõigusega. See institutsioonide kaalutlusõigus tuleneb nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerukusest, mida nad uurima peavad (vt selle kohta 19. septembri 2019. aasta kohtuotsus Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika), ja on eeskätt seotud liidu tootmisharule tekitatud kahju olemasolu kindlaksmääramisega dumpinguvastase menetluse raames (10. juuli 2019. aasta kohtuotsus Caviro Distillerie jt *vs.* komisjon, C-345/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:589, punkt 15 ja seal viidatud kohtupraktika).

56 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 51 sisuliselt märkis, ei saa määruse 2016/1036 artikli 5 lõikes 7 sätestatud 1% künnis, mida liidu kohus kahtlemata võib komisjoni hinnangute kontrollimisel suunda andvana arvesse võtta, olla kõnealuse määruse artikli 3 lõike 4 punkti a kontekstis kohustuslik künnis, mille ületamise korral ei saa komisjon mingil tingimusel järeldada, et dumpinguvastase uurimise esemeks olev teatavast riigist pärit import on tähtsusetu.

57 Määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a sellise tõlgenduse tulemusel jääks nimelt asjaomane institutsioon ilma sellest sättest tulenevast kaalutlusõigusest otsustada, kas impordi maht on tähtsusetu, mis on toote mitmest riigist pärit ja samal ajal dumpinguvastase uurimise esemeks oleva impordi kumulatiivse hindamise eeltingimus.

58 Eelnevatest kaalutlustest järeldub seega, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67 õigesti leidnud, et kuigi kõnealuse määruse artikli 5 lõikest 7 võivad tuleneda suunised, millist impordi mahtu pidada tähtsusetuks, ei tähenda see siiski, et selle määruse artikli 3 lõike 4 kontekstis ei või lugeda tähtsusetuks asjaomasest riigist pärit importi, mille turuosa on suurem kui 1%.

59 Euroferi esitatud argumendid käesoleva väite toetuseks ei sea seda järeldust kahtluse alla.

60 Mis puudutab kõigepealt väidet, et Euroopa Kohtu tõlgendus määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a kohta läheb sisuliselt vastuollu liidu institutsioonide varasema otsustuspraktikaga, siis piisab, kui märkida, et Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa sellist otsustuspraktikat võtta arvesse selle määruse sätte tõlgendamisel (vt selle kohta 10. veebruari 2021. aasta kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon, C-56/19 P, EU:C:2021:102, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika).

61 Mis järgmiseks puudutab selle tõlgenduse vastavust käesoleva kohtuotsuse punktis 37 viidatud seletuskirjale, siis leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 77, mida käesoleva apellatsioonkaebuse raames konkreetselt vaidlustatud ei ole, et seda seletuskirja ei saa pidada selliseks suuniseks, millest lähtudes peaks ta oma kaalutlusõigust ise piirama.

62 Lõpuks tuleb tagasi lükata ka väited, et kõnealune tõlgendus on vastuolus õiguskindluse põhimõttega.

63 Esiteks on käesoleva kohtuotsuse punktides 50–54 esitatud kaalutlusi arvestades edutu Euroferi väide, et sama tõlgendus tekitab ebakindlust määruse 2016/1036 artikli 5 lõikes 7 ette nähtud künniste tõlgendamisel. Teiseks tähendab selle määruse artikli 3 lõike 4 punkti a tõlgendamine Euroferi poolt soovitatud viisil, et see säte minetab igasuguse soovitava toime, kuna selle määruse artikli 5 lõike 7 kohaselt ei saa põhimõtteliselt algatada menetlust riikide vastu, kust pärit impordi turuosa jääb alla 1%, nagu rõhutas ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 57.

64 Kõiki eelnevaid kaalutlusi arvestades tuleb esimene väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

65 Euroferi teise väite kohaselt rikkus Üldkohus õigusnormi oma hinnanguga, et Serbiast pärit impordi maht on tähtsusetu määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a tähenduses. See väide puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 81–85 ja on jagatud kolmeks osaks.

66 Selle väite esimeses osas leiab Eurofer, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 81–83 rikkunud õigusnormi sellega, et võttis impordi mahu tähtsusetuse hindamisel arvesse ka hinnategurit, samas kui mahu puhul tuleks hinnata üksnes kogust.

67 Määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 kohaselt kumulatiivse hindamise eelduseks olevad kolm elementi on selle kohtuotsuse punktides 50 ja 51 õigesti nimetatud. Neist elementidest teine puudutab impordi mahtu, mis tuleb lugeda tähtsusetuks turuosa, mitte selle impordi hinna alusel. Impordi hinda puudutab nimetatud kolmest elemendist viimane ja viidatud määruses eristatakse selgelt neid kahte hindamise alust. Üldkohus aga ajas need kaks mõistet omavahel segamini ja tugines seega impordi mahu tähtsusetuse põhjendamisel kaalutlusele, mis ei oma tähtsust.

68 Käesoleva väite teises osas, mille Eurofer on esitanud teise võimalusena, leiab ta, et igal juhul ei kohaldanud Üldkohus õigesti neid impordi mahu tähtsusetuse hindamist võimaldavaid kriteeriume, mille ta esitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 82. Nõnda ei võtnud komisjon, jättes oma analüüsi raames tähelepanuta hindade allalöömise ja turuhinnast madalama hinnaga müümise, arvesse kõiki asjakohaseid tõendeid, nagu on nõutud määruse 2016/1036 artikli 3 lõikes 3. Järelikult on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 83 rikkunud õigusnormi sellega, et luges komisjoni lähenemisviisi õigeks.

69 Sama väite kolmandas osas leiab Eurofer, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 83 ja 85 on Üldkohus teinud ka ilmse hindamisvea ning on moonutanud tõendeid oma järelduses, et väheolulisele turuosale vastava mahuga seotud keskmised hinnad toetavad järeldust, et asjaomase impordi maht on tähtsusetu. Eurofer möönab, et Serbiast pärit impordi keskmine hind oli kõrgem kui teistest riikidest pärit impordi hind. Siiski näitavad toimikusse koondatud tõendid selgelt, et ainsa Serbia tootja keskmine hind on peaaegu identne kahe teise eksportija hinnaga, kelle suhtes komisjon kehtestas dumpinguvastase tollimaksu.

70 Komisjon leiab, et asjaomane väide tervikuna ei saa olla edukas ja et igal juhul on selle kõik kolm osa põhjendamatud. Komisjon leiab ka, et lisaks on kolmas väiteosa osaliselt vastuvõetamatu.

71 HBIS Serbia väidab, et asjaomane väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

72 Komisjoni seisukohaga nõustudes tuleb tõdeda, et käesolev väide on edutu.

73 Käesoleva väite eesmärk on vaidlustada eeskätt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 81–84.

74 Selle kohtuotsuse punktis 81 luges Üldkohus õigeks vaidlusaluse määruse põhjenduses 248 esitatud komisjoni järelduse, et asjaolu, et uurimisperioodil olid Serbia keskmised müügihinnad märkimisväärselt kõrgemad kui ülejäänud nelja asjaomase riigi hinnad, kinnitab seisukohta, et nii väike impordi maht ei saa liidu tootmisharu kahjustada.

75 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 82 leidis Üldkohus tõepoolest, et impordimahu määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a tähenduses tähtsusetuna määratlemine ei saa põhineda üksnes selle impordimahu suuruse uurimisel, vaid see peab hõlmama ka selle olemuse uurimist, st võtma arvesse muid selle mahu mõju kajastavaid näitajaid, näiteks selle impordiga seotud hindu.

76 Ent nagu nähtub muu hulgas vaidlustatud kohtuotsuse punktist 69, on komisjon vaidlusaluse määruse põhjenduses 232 sisuliselt leidnud, et Serbiast pärit impordi mahtu peeti määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 alusel tähtsusetuks seetõttu, et esiteks oli see maht väga lähedal kõnealuse määruse artikli 5 lõikes 7 sätestatud 1% künnisele, millest väiksema turuosa puhul komisjon uurimist ei algata, ning teiseks oli see oluliselt väiksem kui mis tahes ülejäänud neljast asjaomasest riigist pärit impordi maht.

77 Seega, isegi kui Euroferiga nõustudes lähtuda eeldusest, et Üldkohtu põhjendused vaidlustatud kohtuotsuse punktides 81–84, mis puudutavad asjaomase impordiga seotud hindade analüüsi, on ühe või mitme õigusnormi rikkumise tõttu valed, ei mõjuta selline rikkumine nimetatud kohtuotsuse punktides 70 ja 80 esitatud järeldust, et komisjon ei teinud ilmset hindamisviga, kui ta otsustas, et Serbiast pärit impordi maht on määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 kohaldamise seisukohalt ikkagi tähtsusetu.

78 Neil asjaoludel tuleb teine väide – kõiki selle kolme osa arvestades – edutuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

79 Euroferi kolmanda väite kohaselt on Üldkohus, nõustudes komisjoni järeldusega, et käesoleval juhul määruse 2016/1036 artikli 9 lõike 2 tähenduses „kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta“, vaidlustatud kohtuotsuse punktides 109, 114, 120 ja 121 rikkunud mitut õigusnormi. See väide on jagatud kaheks osaks.

80 Esimese väiteosa raames leiab Eurofer, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 114 rikkunud õigusnormi järeldusega, et alati ei ole vaja üksikasjalikult analüüsida eeskätt määruse 2016/1036 artikli 2 alusel dumpingu olemasolu ja selle määruse artikli 3 alusel kahju olemasolu ning et uurimise või menetluse lõpetamine võib osutuda kohustuslikuks juba üksnes dumpingumarginaali või impordimahu alusel.

81 Eurofer väidab, et kuigi määruse 2016/1036 artikli 9 lõikes 2 ei ole täpsustatud, millistel asjaoludel kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta, annab kõnealuse määruse põhjendus 16 selged suunised, sest seal on sätestatud, et menetlus tuleks lõpetada, „kui dumping on minimaalne või kahju tähtsusetu“. Neil asjaoludel on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 114 valesti otsustanud, et võimaliku olulise kahju hindamine ei ole vajalik.

82 Euroferi sõnul ei ole määruse 2016/1036 artikli 9 lõige 3 selles osas asjakohane, kuna selles on sätestatud kaks „turvakünnist“, millest väiksema marginaali korral on kaks kõnealuse määruse põhjenduses 16 mainitud tingimust põhimõtteliselt täidetud. Käesoleval juhul ületas Serbiast pärit import need künnised. Seega oleks komisjon saanud teha järelduse, et kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta, üksnes Serbiast pärit impordi põhjustatud kahju tähtsusetuse tuvastamise korral, kuid sellise järelduse tegemiseks oleks komisjon pidanud kontrollima, kas määruse 2016/1036 artiklis 3 sätestatud hindamise aluseid arvesse võttes oleks selline import võinud kaasa aidata olulise kahju tekkimisele.

83 Teises väiteosas heidab Eurofer Üldkohtule ette vaidlustatud kohtuotsuse punktides 115–121 õigusnormi rikkumist ja ilmse hindamisvea tegemist järeldusega, et komisjon ei ole endal määruse 2016/1036 artikli 9 lõike 2 kohaldamisel oleva kaalutlusruumi piire ületanud. Euroferi sõnul ei saa komisjoni järeldusi muude asjaolude puudumisel põhjendada ei Serbiast pärit impordi mahu ega keskmise müügihinnaga.

84 Euroferi väitel ei saa määruse 2016/1036 artikli 9 lõikes 3, mida tuleb tõlgendada koostoimes kõnealuse määruse artikli 5 lõikega 7, ette nähtud 1% künnise ületava Serbiast pärit impordi mahu puhul eeldada, et see ei põhjusta mingit kahju. Mis puutub keskmiste impordihindade kasutamisse, siis oleks komisjon pidanud arvesse võtma mitte ainult neid hindu, vaid ka teiste asjaomaste riikide eksportijate kohaldatavaid hindu ning seda, milline on hinna allalöömise ja turuhinnast madalamate hindade tase. Lisaks sellele kujutab see, et komisjon jättis arvestamata asjakohaste andmetega, endast ilmset hindamisviga. Oma hinnangus ei võtnud komisjon arvesse Serbia impordi kõrget dumpingumarginaali, kuigi see oli kõnealuse impordi kahjustava mõju kindlaksmääramisel ilmselgelt asjakohane, nagu nähtub kõnealuse määruse artikli 3 lõikest 3.

85 Komisjon leiab, et käesolev väide on osaliselt vastuvõetamatu ja igal juhul põhjendamatu.

86 HBIS Serbia leiab, et see väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

87 Käesoleva väite esimeses osas väidab Eurofer sisuliselt, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 114 valesti otsustanud, et kahju olemasolu üksikasjalik analüüs ei ole alati vajalik ja et uurimise või menetluse lõpetamine võib osutuda kohustuslikuks muu hulgas üksnes dumpingumarginaali või impordimahu alusel.

88 Vastavalt määruse 2016/1036 artikli 9 lõikele 2 lõpetatakse uurimine või menetlus siis, kui kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta. Määruse põhjendusest 16 tuleneb, et uurimine või menetlus tuleks lõpetada, kui dumpingumarginaal on minimaalne või kui kahju on tähtsusetu.

89 Sellega seoses on määruse 2016/1036 artikli 9 lõikes 3 muu hulgas sätestatud, et selle määruse artikli 5 lõike 9 kohaselt algatatud menetluste puhul loetakse kahju tavaliselt tähtsusetuks, kui asjaomase impordi maht on väiksem kõnealuse määruse artikli 5 lõikes 7 määratletud mahust, st turuosa on väiksem kui 1%.

90 Nagu kohtujurist märkis oma ettepaneku punktis 100, ei saa selle määruse artikli 9 lõiget 3 tõlgendada nii, et see takistab komisjonil lugeda impordi põhjustatud kahju tähtsusetuks siis, kui – sarnaselt käesoleva juhuga – sellise impordi maht ületab kõnealust künnist vaid pisut.

91 Määrsõna „tavaliselt“ kasutamisest järeldub, et liidu seadusandja kavatsus oli jätta komisjonile impordist tuleneva võimaliku kahju tähtsusetuse hindamisel teatav kaalutlusruum.

92 Selline tõlgendus on kooskõlas liidu institutsioonidel kaubanduse kaitsemeetmete raames oleva kaalutlusõigusega, mis hõlmab, nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 55, liidu tootmisharule tekitatud kahju olemasolu kindlakstegemist dumpinguvastase menetluse raames.

93 Komisjonil on seega õigus otsustada, et määruse 2016/1036 artikli 9 lõike 2 tähenduses kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta, kui ta leiab, et uurimisaluse impordi puhul on ületatud 1% künnis, millest väiksema turuosa puhul loetakse kolmandast riigist pärit impordi põhjustatud kahju tavaliselt tähtsusetuks, kui kõnealuse impordi turuosa on väga lähedal sellele künnisele ja kui kõnealusel institutsioonil on muid tõendeid, mis kinnitavad kõnealuse impordi tähtsusetust.

94 Sellistel asjaoludel võimaldab komisjoni kaalutlusõigus tal lõpetada uurimise üksnes määruse 2016/1036 artikli 9 lõike 2 alusel, ilma et ta peaks kindlaks tegema, kas muu hulgas kõnealuse määruse artikli 3 lõigetes 2 ja 3 sätestatud asjaolusid arvesse võttes võib sama import põhjustada olulist kahju.

95 Eeltoodut arvestades tuleb seega käesoleva väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

96 Käesoleva väite teises osas väidab Eurofer sisuliselt, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 115–121 rikkus Üldkohus õigusnormi ja tegi ilmse hindamisvea, tunnistades õigeks komisjoni järelduse, et käesoleval juhul ei olnud kaitsemeetmeid vaja võtta.

97 Kõigepealt tuleb tagasi lükata komisjoni argument, et see väiteosa on vastuvõetamatu, sest puudutab üksnes Üldkohtu poolt faktiliste asjaolude hindamist, ilma et oleks täpsustatud, millise õigusnormi rikkumist silmas peetakse. Nagu kohtujurist märkis oma ettepaneku punktis 105, on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 115–121, mille vastu see väiteosa on suunatud, esitanud õiguslikke järeldusi ja Euroferi esitatud argumendid on suunatud nende vastu.

98 Mis esiteks puutub Euroferi väitesse, et Üldkohus rikkus õigusnormi järeldusega, et komisjon ei ületanud määruse 2016/1036 artikli 9 lõike 2 kohaldamisel oma kaalutlusruumi piire, siis tuleb tõdeda, et samadel põhjustel, mis on esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 91–94, tuleb see argument lugeda põhjendamatuks.

99 Mis teiseks puutub argumenti, et kuna komisjon ei võtnud arvesse Serbia impordi väidetavalt kõrget dumpingumarginaali, tegi ta järeldusega, et kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta, ilmse hindamisvea, siis tuleb märkida, et nagu Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110 ja 111 õigesti otsustanud, jätab määruse 2016/1036 artikli 9 lõige 2 komisjonile teatava ulatusega kaalutlusõiguse, täpsustamata, millistel asjaoludel võib viimane otsustada, et kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta.

100 Sellises olukorras ei saa dumpingumarginaali pidada asjakohaseks teguriks, mida komisjon oleks pidanud tingimata arvesse võtma oma järelduses, et kaitsemeetmeid ei ole vaja võtta.

101 Igal juhul tuleb märkida, et oma argumendi toetuseks väidab Eurofer üksnes, et kõnealust dumpingumarginaali arvestades oli „vähetõenäoline“, et kõnealuse impordi mõju oli tähtsusetu, ega too seega esile ühtegi konkreetset ja täpset asjaolu, mille põhjal järeldada, et Üldkohus oleks pidanud otsustama, et komisjoni põhjendused sisaldavad ilmset hindamisviga.

102 Lõpuks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 109 märkis, tuleb tagasi lükata väide, et komisjon ei võtnud Serbia toodete osas arvesse hinna allalöömist ja turuhinnast madalamaid hindu käsitlevaid andmeid, kuna selle argumendi kohaselt pidanuks komisjon, vastupidi käesoleva kohtuotsuse punktis 94 sedastatule, enne uurimise lõpetamist vastavalt määruse 2016/1036 artikli 9 lõikele 2 üksikasjalikult kontrollima kahju olemasolu.

103 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb tagasi lükata kolmanda väite teine väiteosa põhjendamatuse tõttu ja seega kogu väide tervikuna.

Neljas väide

Poolte argumendid

104 Neljandas väites heidab Eurofer Üldkohtule ette mitut õigusnormi rikkumist järeldusega, et komisjon ei olnud kohustatud Serbia eksportijale avalikustama andmeid hinna allalöömise ja turuhinnast madalamate hindade kohta. See väide puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 135–137, 141–146 ja 148 ning on jagatud kolmeks osaks.

105 Esimese väiteosa raames heidab Eurofer Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist tuvastusega, et Euroferi kaitseõigusi ei ole rikutud.

106 Kaitseõiguste austamine ei piirdu ainult komisjoni argumentide aluseks oleva teabe avalikustamisega vastavalt määruse 2016/1036 artikli 20 lõikele 2, vaid hõlmab ka õigust tutvuda komisjoni toimiku muude asjakohaste osadega. Käesoleval juhul olid andmed hinna allalöömise ja turuhinnast madalamate hindade kohta oluliseks teabeks kõnealuse impordi mõju tõendamisel ning Eurofer vajas neid andmeid oma seisukoha esitamiseks selle kohta, kas kõnealune import on tekitanud kahju liidu tootmisharule ja kas peab paika komisjoni järeldus, et see mõju on tähtsusetu.

107 Käesoleva väite teises osas heidab Eurofer Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist vaidlustatud kohtuotsuse punktis 142 esitatud järeldusega, et Eurofer kui liidu tootmisharu esindaja ei saa dumpinguvastases uurimises esitada kaitseõigustel põhinevaid nõudeid. Sellisel järeldusel puudub õiguslik alus ning see ei ole leidnud kinnitust Euroopa Kohtu ja Üldkohtu praktikas.

108 Sama väite kolmandas osas heidab Eurofer Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist vaidlustatud kohtuotsuse punktis 146 esitatud järeldusega, et komisjon ei ole rikkunud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 41 sätestatud hea halduse põhimõtet. Kui apellatsioonkaebuse teise või kolmanda väitega peaks nõustutama, tuleks nõustuda ka Euroferi väitega, et hea halduse põhimõtet ei ole järgitud. Lisaks leiab Eurofer, et Üldkohus rikkus õigusnormi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 148 sellega, et ei kohustanud komisjoni esitama tõendeid hinna allalöömise ja turuhinnast madalamate hindade kohta.

109 Komisjon ja HBIS Serbia väidavad, et neljas väide on osaliselt põhjendamatu ega saa osaliselt olla edukas.

Euroopa Kohtu hinnang

110 Määruse 2016/1036 artikli 20 lõike 2 kohaselt võivad selle artikli lõikes 1 nimetatud isikud, nende hulgas esindusühing, nagu Eurofer, taotleda nende oluliste faktide ja kaalutluste lõplikku avalikustamist, mille põhjal soovitatakse lõpetada uurimine või menetlus ilma meetmeid kehtestamata.

111 Tuleb märkida, et käesoleva väite kolm osa põhinevad eeldusel, et andmed hinna allalöömise ja turuhinnast madalamate hindade kohta olid sellised andmed, mida komisjon pidanuks määruse 2016/1036 artikli 3 lõike 4 punkti a ja artikli 5 lõike 7 kohaldamisel arvesse võtma.

112 Ent nagu teise väite analüüsi tulemusel on selgunud, oli Üldkohus siiski õigesti seisukohal, et komisjon otsustas põhjendatult lõpetada Serbiast pärit importi käsitleva menetluse vaid impordimahtu ja keskmist müügihinda kajastavate andmete põhjal ning hinna allalöömist ja turuhinnast madalamaid hindu käsitlevaid andmeid analüüsimata.

113 Järelikult ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 137 leidis, et vastavalt määruse 2016/1036 artikli 20 lõikele 2 teavitati Euroferi olulistest asjaoludest ja kaalutlustest, mille alusel kavatseti soovitada lõpetada menetlus seoses Serbiast pärit impordiga ilma meetmeid kehtestamata, et Euroferile anti võimalus oma seisukohti sisuliselt teatavaks teha ja et tema kaitseõigusi ei rikutud.

114 Samadel põhjustel tuleb tõdeda, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 146, et komisjon uuris kõiki tähtsust omavaid asjaolusid ega rikkunud seega hea halduse põhimõtet. Samuti ei saa Eurofer tugineda asjaolule, et Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 148 tagasi tema taotluse, et esitataks hinna allalöömise marginaalide ja turuhinnast madalamate hindade andmed Serbia Vabariigi kohta.

115 Neil asjaoludel tuleb neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata, ilma et oleks vaja otsustada, kas dumpinguvastase uurimise menetluses tuleb kaitseõiguste austamise osas teha vahet Euroferil ja ettevõtjatel, kellele võidakse määrata trahv või kehtestada dumpinguvastane tollimaks.

116 Eeltoodud kaalutlusi silmas pidades ja kuna kõik käesoleva apellatsioonkaebuse väited on tagasi lükatud, tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta, ilma et oleks vaja otsustada komisjoni argumentide üle, mis puudutavad esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetavust.

Kohtukulud

117 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõike 2 kohaselt otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotamise, kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu. Kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetluse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

118 Kuna komisjon ja HBIS Serbia on esitanud nõude mõista kohtukulud välja Euroferilt ja kuna Eurofer on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb tema kohtukulud jätta tema enda kanda ning mõista temalt välja komisjoni ja HBIS Serbia kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. **Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**

2. **Jätta Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBLi kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Euroopa Komisjoni ja HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade'i kohtukulud.**

Allkirjad